15

Aventurile lui Morgan Piratul

URAGANUL DE LA CAPUL HORN

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 15

*****

ÎN URAGAN, LA CAPUL HORN[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] DANS L'OURAGAN, AU CAP HORN.

Corabia încărcată cu aur

Într-o casă impunătoare din falnicul oraş Buenos Aires, în acelaşi timp port la mare şi capitală, erau adunate în consiliu în faţa unei mese mari acoperită cu un covor negru cu franjuri, numeroase personaje grave, evident de un rang sus-pus. Obiectul dezbaterilor trebuia să fie de cea mai înaltă importanţă, judecând după expresia feţelor şi în acelaşi timp ţinând seama de durata conferinţei.

— Introduceţi din nou spionul, a poruncit una din aceste personaje. Noi l-am supus la un nou interogatoriu minuţios. Nici o precauţie nu va fi exagerată când este vorba de un tezaur imens, a cărui protecţie ne-a fost încredinţată şi de care, prin urmare, suntem, ca să spunem aşa, responsabili. Trebuie să ştim înainte de toate dacă informaţiile informatorului nostru sunt exacte. Şi când vom fi siguri, vom lua măsuri în consecinţă. Dacă din nenorocire corabia încărcată cu aur va cădea în mâinile piraţilor, ne va lovi imediat dizgraţia şi vom putea să ne luăm adio de la locurile şi onorurile noastre!

Unul din membrii consiliului a ieşit din sală şi a reintrat imediat aducând un om, ale cărui privire prefăcută şi chip viclean nu veneau în favoarea sa, şi care după îmbrăcăminte şi aparenţă trăda un om al mării.

— Te-am chemat încă o dată, a spus preşedintele consiliului, evident guvernatorul provinciei care a devenit mai târziu nucleul Republicii Argentina. Avem nevoie să auzim clar şi amănunţit tot ceea ce ştii, cu asigurarea că informaţiile tale sunt întrutotul conforme cu realitatea. Afacerea este de cea mai supremă gravitate şi pentru asta noi ţi-am oferit, fără a ne zgârci, nişte sume considerabile, ca să ne ţii la curent cu cele mai neînsemnate mişcări ale lui Morgan!

Spionul s-a înclinat cu respect.

— Nimic mai uşor, domnii mei, a replicat el cu multă energie în intonaţie. Mi-am jucat rolul cât mai bine şi în această privinţă cred că am reuşit. Pot să afirm că îndrăzneţul şef al piraţilor se gândeşte la o lovitură mare. Până în această zi el a devastat marea Antilelor şi şi-a adunat prin jafuri bogăţii imense. Nimeni nu ştie unde a ascuns aceste comori. Însă acolo, în domeniul său, nu mai are nimic de făcut. Corăbiile ce transportă bogăţiile nu mai navighează singure. Ele sunt mereu însoţite de vase de

război şi Morgan a decis să-şi transfere aiurea teatrul său de activitate. Vrea să găsească prăzi în alte locuri şi ştie bine că mările din sud, din marele ocean, sunt brăzdate în lung şi lat de corăbii încărcate cu multe bogăţii. Am aflat că ofiţerii superiori ai echipajelor lui Morgan s-au reunit sub preşedinţia sa într-un mare şi hotărâtor consiliu de război, după ultimele rapoarte primite de la spionii săi. Aceste rapoarte i-au semnalat trecerea într-un viitor apropiat a corăbiei, care după şapte ani, va pleca din Peru în Spania, traversând Atlanticul. Această corabie este escortată de bastimente înarmate în lungul coastelor Pacificului, până la extremitatea Americii de Sud. Ea se va angaja apoi prin strâmtoarea Magellan şi va urca spre nord pentru a ajunge în Spania. Acesta este galionul care duce tezaurele terenurilor aurifere, bogăţiile pe care o exploatare stăruitoare a minelor le-a extras de acolo, în timpul unei perioade de şapte ani, din măruntaiele pământului. Adică o încărcătură de o asemenea valoare, încât nici imaginaţia n-ar şti să-şi facă o idee adevărată. Da, domnii mei, informaţiile mele sunt de o siguranţă absolută. În privinţa asta îmi dau capul zălog. Proiectul lui Morgan este de a aştepta cu răbdare şi a captura galionul.

Membrii consiliului se priveau cu chipuri ce lăsau să se vadă bucuria răutăcioasă pe care le-o pricinuia această declaraţie.

— Morgan este forte întreprinzător, a reluat guvernatorul. Se ştie sigur că intenţionează, cu corăbiile sale, al căror număr atinge deja o cifră respectabilă, să schimbe teatrul acţiunilor sale. În ce ne priveşte, noi vom proteja galionul din Peru, în aşa fel încât să devină zadarnică orice tentativă din partea sa. În lungul coastelor Pacificului, această corabie nu poate fi însoţită decât de o escortă destul de slabă, căci nu se află pe ţărmurile Perului decât puţine corăbii de război disponibile. Însă este de ajuns, căci nu există piraţi pe aceste meleaguri. Planul nostru este deci acela de a asigura securitatea preţioasei corăbii de îndată ce va intra în Atlantic. Din fericire, în portul Buenos Aires este ancorată o flotă spaniolă destul de puternică ca să înfrunte o jumătate de duzină de nave de-ale lui Morgan. Aceste corăbii sunt anume destinate pentru siguranţa traseului vaselor cu aur şi protejarea în acest fel a preţioasele lor încărcături. Însă tu, care ne-ai trimis informaţii preţioase despre Morgan, poţi să ne dai cuvântul de onoare că acest prinţ al piraţilor mai este în acest moment în marea Antilelor?

— Pot, a răspuns spionul. Voi adăuga chiar că au fost luate toate măsurile ca să nu fie pierdut Morgan din vedere, de îndată

ce va porni spre sud. Şi totul este aranjat în aşa fel, încât nu există îndoială că de această dată vor fi zădărnicite planurile sale. Pe de altă parte, nu-i mai puţin sigur că şeful piraţilor, atunci când eu am părăsit marea Antilelor, îşi pregătea deja expediţia. Cred că va veni cu o singură corabie, cea mai puternică, şi că celelalte îl vor urma mai târziu, de îndată ce vor fi reparate avariile din ultima lor expediţie. El intenţionează să meargă spre strâmtoarea Magellan, s-o treacă şi apoi să aştepte cu nerăbdare, pe coastele provinciei Chili, sosirea galionului. Ştiu că acesta-i planul său şi el este omul care-l va urma până la capăt.

— Foarte bine! a exclamat guvernatorul cu un glas sonor. Dar şi eu ştiu ce voi face şi Morgan mă va găsi mai subtil decât el. Pe cuvântul meu, de această dată prinţului piraţilor nu-i va rămâne decât să se retragă fără cea mai măruntă pradă. Mă îndoiesc numai să fie destul de temerar ca să ne atace flota. Ar fi o mare plăcere pentru mine să-i aplic o bătaie sângeroasă. Însă este prea deştept pentru a-mi oferi ocazia!...

Spionul a primit pentru raportul său o mare sumă de bani. Reprezentanţii oficiali ai Spaniei nu se târguiau când era vorba de a procura informaţii despre mişcările duşmanului cel mai temut dintre toţi. De altminteri, nu le era uşor spionilor să se apropie de Morgan, şi dacă acesta pe care l-am auzit vorbind cu guvernatorul nu trezise bănuielile şefului piraţilor, asta nu se datora abilităţii sale. Însă el avea o soră de o frumuseţe remarcabilă şi îndeosebi de o viclenie rară, ce se împleteau admirabil. Fratele şi sora ştiau că Morgan întreţinea în toate porturile mării Antilelor nişte sprijinitori, care îl ţineau la curent cu faptele şi gesturile adversarilor săi. Ei aveau legături şi relaţii cu mulţi dintre aceşti afiliaţi. Unul dintre ei a remarcat-o pe sora spionului nostru şi s-a măgulit să-i ceară mâna.

Aşa se face că datorită lui fratele şi sora au reuşit să viziteze Insula Piraţilor, pe care Morgan o alesese ca loc de siguranţă şi a părăsit-o fără a trezi nici o neîncredere.

Totuşi, ameninţa primejdia din partea puternicului şef al piraţilor. Însă atitudinea arogantă a guvernatorului şi a anturajului său dădeau încredere în victorie, demonstrând că se găseau cu totul în măsură să protejeze corabia purtătoare a tezaurului. Oricum ar fi fost, a trecut multă vreme până s-a reîntors spionul, căci atunci când a sosit de la Buenos Aires, Morgan era deja în drum cu expediţia sa. Odată ce fusese luată hotărârea, urma executarea ei cu promptitudine. El a părăsit deci

pentru un timp marea în care îşi desfăşurase cariera până atunci, ca să se mute spre sud. Şi-a propus să stea aici un timp, şi poate, să pornească apoi înspre un loc din apele europene. El nu recunoştea nici o graniţă, nici o frontieră: corăbiile sale pătrundeau pretutindeni unde marea îşi rostogolea valurile.

Tot ceea ce anunţase spionul se realiza ca la carte. Morgan a lăsat în urma lui navele mai mici. El avea să le reîntâlnească mai târziu, de îndată ce urmau să fie complet în stare să înfrunte marea. A pornit pe corabia sa principală, numită *„Răzbunătorul”,* un velier falnic şi rapid, socotit ca o elită a genului său, cu oamenii cei mai siguri şi mai solizi din echipajele sale.

Morgan ştia de la informatorii săi particulari că se apropia epoca în care galionul septenal avea să părăsească Perul, pentru a coborî în lungul coastei occidentale a Americii de Sud până la strâmtoarea Magellan şi de acolo s-o ia spre Spania.

Nici un pirat nu pusese încă mâna pe această bogată pradă şi asta îl făcea cu atât mai de invidiat pe Morgan.

În picioare pe duneta mândrei sale corăbii, pe o zi minunată, Morgan discuta cu francezul Andre, cel mai fidel din tovarăşii săi, măsurile de luat pentru ziua următoare.

— Cred că sosirea noastră va fi cu totul neaşteptată. A spus tânărul şef. Toate informaţiile care au venit sunt favorabile. Dacă voi aştepta galionul în oceanul Atlantic, îmi va fi imposibil să-l atac, căci va fi escortat de un număr mare de corăbii de război. Singurul lucru pe care l-aş face, este de a o lua-o înaintea adversarilor. Noi mergem cu o viteză bună şi sunt convins că vom ajunge în strâmtoarea Magellan cu mult înaintea grelelor nave spaniole trimise înaintea principalului bastiment pentru a-i proteja încărcătura până în patria mamă. Nu-l vom aştepta acolo, ci vom străbate strâmtoarea şi vom naviga pe coastele provinciei Chili, până ce va trece la vedere cu prăpădita sa escortă. Atunci ne vom năpusti asupra lor ca o bombă, pe nepregătite. Cele două sau trei corăbii de război vor fi îndepărtate sau distruse şi galionul va rămâne în mâinile noastre.

Bătrânul a ascultat în tăcere pe şef expunându-şi planurile. A luat cuvântul la rândul său, cu un aer puţin cam îngrijorat.

— Căpitane, a spus el, eşti un copil răsfăţat de către noroc, dar să nu uiţi totuşi că nu se petrece totul cum se crede că ai dreptul să te aştepţi. Spaniolii sunt pregătiţi acum pentru apărare şi numeroasele lor pierderi i-au făcut prudenţi. Trebuie să ne dublăm atenţia şi să pornim cu ideea că planurile noastre pot fi surprinse şi date în vileag! Cu toate acestea, eu am o

încredere fermă în întreprinderea actuală şi mă gândesc că totul va merge după dorinţă. Spaniolii nu pot să presupună că noi am părăsit brusc Antilele ca să luăm calea spre sud. Pe de altă parte, ne menţinem în largul mării, astfel încât corăbiile ce navighează pe lângă coastă nu vor reuşi să ne observe. Echipajul este foc şi pară şi nu se gândeşte decât la extrem de bogata captură pe care o vom cuceri.

Se naviga cu toate pânzele sus, deşi sufla o briză destul de puternică. Aerul rece şi pătrunzător ce se făcea simţit mărturisea că se intra puţin câte puţin în latitudini mai joase.

Nimic nu împiedica cursa semeaţă a navei, care tăia valurile cu graţia unei lebede mari. Într-un timp relativ scurt s-a străbătut un spaţiu enorm, atât de bine, încât într-o dimineaţă, în timp ce Morgan se întreţinea cu Andre, ei au văzut ridicându-se în depărtare vârfurile înalte ale unor stânci golaşe.

Erau insulele Malvine sau Falkland, care vuiau fără încetare sub urletul vânturilor şi mugetul valurilor, şi care situate aproape de înălţimea extremităţii meridionale a continentului american, serveau navigatorilor ca punct de reper. Pornind de acolo, Morgan trebuia să o cotească spre vest ca să atingă strâmtoarea Magellan.

— Viraţi spre vest! a comandat Morgan, care voia să ajungă la căderea nopţii în faţa strâmtorii şi aici să aştepte până dimineaţa, pentru a nu se angaja în strâmtoare decât în zori.

— Strângeţi pânzele, toate în afara velele de furtună!

Acest ultim ordin devenea urgent. Briza se intensifica din ce în ce mai mult şi marea era foarte vijelioasă. Căpitanul nu se mira defel, deoarece se găsea în nişte regiuni mereu tulburate de furtuni violente. Frigul era deja destul de pătrunzător şi când se arunca un val, el împodobea imediat bastingajele cu ţurţuri de gheaţă. Nu erau departe de marea polară antarctică. Mândra corabie, care nu-şi desfăşurase decât puţine pânze, înainta cu o viteză extremă sub vânt. În faţa ei marea era încă liberă şi deschisă, dar se observa deja, foarte departe spre vest, proiectându-se în umbra seri coastele Ţării de Foc, acele temute stânci abrupte ce păzesc intrarea în celebra strâmtoare.

Până acolo mai era încă o distanţă bună, când apusul s-a întunecat. S-a strâns tot ceea ce mai rămăsese din pânze şi s-a dat drumul la ancoră ca să se petreacă noaptea pe loc.

— Este un sezon rău, i-a spus bătrânul Andre şefului său, rău de tot. Nu va trebui să ne să ne aventurăm mai departe spre sud. Acolo vom întâlni cu siguranţă acele uragane îngrozitoare care

pe aici bântuie timp de luni întregi şi distrug fără îndurare corăbiile, pe care curenţii sau furtuna le împing până acolo. Chiar şi în strâmtoare vânturile sunt de o violenţă formidabilă. Dar noi am mai văzut şi altele şi tu nu eşti, căpitane, acela care să dea înapoi în faţa naturii dezlănţuite.

Se făcea din ce în ce mai întuneric. Cerul era acoperit cu nori negri şi grei, nişte nori atât de deşi, încât nu lăsau să treacă nici cea mai neînsemnată sclipire de lumină şi cu atât mai puţin sclipirea stelelor. Marea stârnea un vuiet care făcea mai sinistre lungile plânsete şi fluierături ale rafalelor ce treceau ca un zbor de demoni peste suprafaţa apelor.

Morgan a aruncat o ultimă privire în jurul lui şi era pe punctul de a părăsi duneta, când bătrânul Andre a venit în fugă strigând:

— Căpitane, vino repede la bompres. Matelotul de cart semnalează ceva foarte ciudat.

Morgan s-a grăbit să meargă la bompres cu fidelul său tovarăş. Marinarul de cart, un bătrân lup de mare, oţelit de intemperii, era aplecat înainte cu privirea fixată în beznă.

— Ei bine! Ce vezi? a întrebat Morgan.

— Priveşte, căpitane, încolo în faţa noastră, chiar la intrarea în strâmtoare, aşa cred, nu vezi ceva? Atenţie! Iată că a reapărut.

Morgan şi Andre şi-au încordat privirile în direcţia indicată, şi în ciuda opacităţii nopţii, au observat într-adevăr ceva extraordinar. În depărtare scânteiau nişte puncte mici strălucitoare, dispuse într-un şir lung. Apăreau şi dispăreau, apoi reapăreau din nou. Deodată s-au năpustit una după alta urlând nişte rafale şi stropii deşi ai valurilor s-au ridicat la o înălţime imensă sub biciuirea vântului, acoperind văzduhul. Enigmaticele puncte luminoase au dispărut subit.

Cale barată

Corabia lui Morgan stătea nepăsătoare la ancorele ei. Tânărul căpitan s-a retras în cabina sa pentru câteva ore, ca să-şi recapete puterile pentru obligaţiile de a doua zi. Chiar şi Andre a luat un pic de odihnă. Şi când bătrânul servitor s-a trezit în zori şi a alergat pe punte, l-a găsit pe stăpânul său deja în picioare la postul de comandă.

La orizont nu se observa nimic. Atmosfera era ceţoasă.

Norii alergau ca nişte cirezi, alungaţi de vântul din larg, şi se lăsa un frig pătrunzător. Piraţii erau îmbrăcaţi destul de călduros, pe cât era posibil şi aveau capetele acoperite cu stofe din lână. Unii se ocupau, cu mâinile învineţite de frig, de scuturarea parâmelor înţepenite de ger, ca să înalţe pânzele de furtună, în timp ce alţii ridicau ancorele.

Morgan ţinea capul spre vest, în direcţia îngustei treceri ce pornea de la intrarea în strâmtoarea Magelan. Poate aveau să-şi explice din acel loc luminile care-i intrigaseră în noaptea precedentă.

De altminteri, pentru moment nu se vedea nimic, în afară de coastele abrupte ce se profilau din ce în ce mai clar pe măsură ce se apropiau. Nişte stănci imense, ca nişte turnuri, acopereau intrarea strâmtă a trecătorii ce făcea legătura între cele două oceane.

Deodată, norii s-au îndepărtat şi au permis să se vadă deschiderea strâmtorii, şi piraţii au slobozit strigăte de surprindere şi dezamăgire.

Nu se abătuseră de la drumul lor. Se vedea bine că acolo se deschidea faimoasa strâmtoare descoperită de portughezul Magellan, primul navigator care a făcut înconjurul lumii. Însă la picioarele stâncilor verticale se distingea acum un şir de cincisprezece corăbii mari de război spaniole ce barau trecerea!

Erau ancorate în faţa intrării şi din toţi saborzii lor ieşeau guri de tun. În suflarea vântului, piraţii auzeau desluşit ropotele tobelor şi sunetele goarnelor. Spaniolii descoperiseră apropierea corăbiei şi sunau alarma.

Andre s-a repezit spre dunetă.

— Vai este ce am bănuit!... a strigat el arătând cu gesturi sacadate intrarea în strâmtoare. Vai! Căpitane, în echipajul nostru se mai află încă furişat un trădător. Este evident că unul

care cunoaşte încă din marea Antilelor planul tău. Priveşte la cele cincisprezece corăbii spaniole de război care blochează accesul! Pe toţi dracii! Spanioli au plecat chiar înaintea noastră şi iată-i că ne aşteaptă. Şi noi credeam cu convingere că vom găsi calea liberă!

Morgan îşi aţintea spre strâmtoare ochii ce aruncau flăcări. El era curajos, chiar de o îndrăzneală dusă până la nebunie. Însă era cu putinţă să te gândeşti să forţezi trecerea? Cu singura lui corabie, oricât de bine ar fi fost înarmată şi cât de viteaz echipajul său, cum să încerce o luptă împotriva unei superiorităţi numerice atât de zdrobitoare? Ar fi fost o nebunie şi făcut ţăndări înainte de a începe lupta.

Tânărul căpitan, ale cărui calcule erau dejucate, tremura de necaz şi turbare. Însă nu lăsa nimic să se vadă, şi cu vocea lui clară şi vibrantă a dat ordin să se vireze de bord. Era şi timpul. Corabia a încetat să se apropie. Evident că spaniolii îi recunoscuseră pe adversarii lor. Strigătele lor sălbatice, exclamaţiile provocătoare ajungeau până la urechile lui Morgan. Primele ghiulele de tun începeau să danseze pe valuri. Însă acestea cădeau încă departe de piraţi, spaniolii calculând greşit, în nerăbdarea lor, bătaia tirului.

— Aşadar, a strigat Andre scos din fire, aruncând o privire în urmă spre aceste forţe superioare, care spulberaseră fără luptă marele proiect al piraţilor, aşadar, căpitane, vom putea să ne reîntoarcem la noi, în Antile, dacă nu cumva preferi să dublăm Capul Bunei Speranţe şi să treci în oceanul Indian! În ce priveşte corabia încărcată cu aur, va trebui să renunţăm la ea. Ea este pe cale să coboare liniştită pe coasta opusă şi evident că ea aşteaptă ca această flotă să ne facă de râsul lumii! Vai! Dacă aş şti numai cine ne-a trădat! Căci nu-i nici o îndoială că s-a făcut un oarecare aranjament în această privinţă. Altfel, nu puteam să dăm greş. Da, se află un trădător, dacă nu mai mulţi şi probabil chiar la bordul nostru. Vai! Să nu pot citi în sufletul oamenilor!

Corabia lui Morgan a descris graţios o curbă şi şi-a reluat încet direcţia, părând că se întoarce la insulele Malvine. Între timp, printre piraţi domnea furia. Îşi întindeau ameninţători pumnii strânşi înspre flota inamică. Proferau blesteme şi jurăminte de răzbunare auzind exclamaţiile ironice ce ajungeau până la ei de pe navele spaniole. Oamenii lui Morgan erau siliţi să se retragă sub acest bombardament de huiduieli şi fluierături!

Andre îl privea pe şef, prietenul său. Cunoştea mândria de neînfrânt a căpitanului. Îşi dădea seama de violentul clocot de

mânie din pieptul lui, de crunta rană pe care această umilire i-o producea în orgoliul său.

— Capul spre insula Falkland! a strigat în sfârşit Morgan cu o voce care nu trăda nici cea mai mică emoţie. Ne vom opri în partea ce se găseşte sub vânt şi acolo voi da instrucţiuni mai amănunţite!

Fireşte, piraţii credeau că şeful lor abandonase definitiv proiectul său şi că voia să se întoarcă în Antile sau să întindă pânzele spre oceanul Indian. Înţelegeau cu toţii că trecerea prin strâmtoarea Magellan era cu totul imposibilă şi că „lâna de aur” ce sperau s-o cucerească ieşise din atenţi lor.

De îndată ce au pornit la drum, piraţii bombănind mereu, au coborât în întrepunţi. În umezeala şi frigul ce suportau, aveau nevoie de băutură şi de mâncare şi în acelaşi timp simţeau nevoia să dea curs liber necazului şi să-şi exprime cuvinte de amărăciune în dezamăgirea lor.

— Morgan ar fi reuşit fără această piedică, îşi spuneau între ei. Trebuie să fie furios. Şi cum i-au stricat cheful spaniolii! Cum l-au luat în zeflemea! Cum au râs de noi! Cum s-au distrat provocându-ne sfidător la luptă! Însă, vorbind deschis, asta nu trebuia să o facem. Ne-ar fi distrus cu salvele lor, înainte ca noi să fi tras o lovitură de tun!

Înjurând şi drăcuind, cu o dispoziţie îngrozitoare, tot echipajul, în afară de oamenii strict necesari la manevre, se îngrămădeau în întrepunţi, unde de obicei se odihneau pe timp rău.

Bucătarii, maiştrii bucătari aveau treabă până peste cap. Toată lumea voia să mănânce cât mai fierbinte cu putinţă. Aceşti oameni obişnuişi cu soarele tropicelor dârdâiau de-ţi făcea milă.

— Atenţie! Iată-l pe maistrul velier! a strigat un bucătar observându-l pe danezul Hansen, un fost bucanier ce se înrolase în echipajul lui Morgan. Iată-l pe unul care are o straşnică poftă de mâncare! Îi trebuie întotdeauna două sau trei raţii, mai mult decât altora. Din fericire, nu ne lipseşte hrana!

Hansen era un bărbat de vreo treizeci de ani, care în calitate de maistru velier dispunea de anumite colţuri retrase închise cu cheia, unde erau păstrate vele, parâme de rezervă şi alte lucruri necesare întreţinerii şi reparaţiei greementului.

Danezul era destul de slut. Asta nu-l împiedica să fie galant. Însă de obicei aceasta avea căutare când te aflai pe uscat, şi camarazii săi, grosolani faţă de sexul frumos pe uscat ca şi la bord, îl ironizau şi sâcâindu-l. Era de altminteri un marinat de primă clasă şi se bătea bine.

— Hansen este nefericit în dragoste, aşa încât se despăgubeşte cu stomacul, spuneau ironic piraţii când îl vedeau cerând două porţii de mâncare.

Însă Hansen se mulţumea să râdă de glumele lor, mărturisind că climatul acela în care se găsea îi stârnea o poftă nemaipomenită de mâncare, adăugând că din acest punct de vedere camarazilor lui nu li se lua nimic. Această manifestare degajată, de a se pune bine cu toată lumea, făcea ca nimeni să nu încerce să-i supravegheze comportarea şi să-l critice. De exemplu, nu surprindea pe nimeni că înainte de a se termina odihna se retrăgea în micile lui încăperi cu suplimentul său de raţie, pentru a o mânca aici, după cum pretindea. Aceste depozite de greement se aflau la pupa corăbiei, foarte aproape de întrepuntea propriu-zisă. Timp de ceasuri întregi Hansen cosea aici la vele, peticea şi gudrona parâmele. Era un om activ, care găsea întotdeauna ceva de făcut.

În timp ce camarazii săi continuau să înjure, să tune şi să fulgere, deplângând zgomotos nenorocul lor, danezul se îndepărta, cum luase obiceiul, ducând cu el gamela, pe care bucătarul, serviabil, o umplea din nou pe jumătate. El a trecut prin baterie şi coborând câteva trepte, a ajuns la magazii. Aici era singurul şef şi nu se consulta cu nimeni. Era o parte esenţială a serviciului de veghe, aşa că nimeni dintre mateloţi nu punea piciorul acolo şi nu scotea vreun obiect din rezervă. Nu trebuia împiedicat ca vreunul ce strica ceva din greement, sau lăsa să fie luată de vânt vreo velă, să poată să-şi ascundă neglijenţa, scotocind pe furiş prin micile încăperi după piese de rezervă? Hansen părea să se teamă mai presus decât toţi ca cineva din camarazii săi să pătrundă în domeniul lui.

Ajuns în întunecata trecere, el s-a oprit un moment, ascultând larma făcută de camarazii săi, ce nu mai ajungea la el decât foarte înăbuşit. Şi-a scos cheile din buzunar, a deschis cu precauţie uşa magaziei şi a intrat. După ce a zăvorât această uşă pe dinăuntru, a aprins un felinar prea mic pentru a proiecta o lumină puternică, pe care l-a depus pe o ladă. Apoi s-a înfundat în partea în care magazia se învecina cu bompresul.

— Totul este în regulă, a spus el cu voce joasă. Poţi să vii, iată cina.

În locul unde Hansen se oprise ca să facă această chemare se afla un soi de despărţitură, de perete separator sau perdea, făcut din pânză şi scânduri. Un observator superficial n-ar fi văzut decât o pânză întinsă, în timp ce aceasta era în realitate o

draperie pusă anume ca să separe spaţiul plin cu piese de greement de o micuţă cabină alăturată. Slaba lumină a felinarului i-a fost de ajuns lui Hansen să vadă că pânza se ridica. În deschizătură a apărut un cap şi o siluetă suplă într-un costum de pirat. Dar cu siguranţă că nu era un bărbat! Acest cap frumos nu putea să aparţină decât unei femei.

— În sfârşit, mi-ai adus de mâncare! a spus cu amabilitate frumoasa izolată din acest buncăr cu greemente. Mi-o foame groaznică şi mă simt şi îngheţată. Frigul care trebuie să domnească afară se infiltrează printre crăpăturile acestor scânduri.

— Fireşte! a răspuns Hansen, a cărui chip dizgraţios s-a luminat de bucurie contemplând pe interlocutoarea sa. Însă am adus tot ceea ce trebuie. De altfel, adevărul este că nu-i prea frig aici. Ce ai spune dacă ai fi pe punte, copilule, unde atârnă în toate părţile gheţuri. Aici este destul de bine. Chiar călduţ prin comparaţie. Iată, ţi-am adus şi un pic de vin, pe care l-am procurat prin fraudă. Să iei câte o înghiţitură din când în când. Asta te va încălzi. Păstrează-l mereu la îndemână. Haide! Mănâncă atât cât mai este cald. Camarazii mă tratează mereu ca pe un mâncăcios. Vai! Dacă ar şti adevărul! A fost un risc diabolic să te introduc la bord pe ascuns!

— Taci, totuşi, nu face pe imbecilul! a replicat destul de răutăcios frumoasa deghizată. Gândeşte-te mai degrabă la fericirea ta, când îţi voi fi mai târziu soţie! Camarazii tăi nu vor mai râde atunci. Vor crăpa de invidie! Însă dă-mi repede, mi-e foame! Tânăra femeie s-a aşezat comod pe o grămadă de vele şi a început să facă onoare raţiei pe care i-o aduse Hansen.

Se înţelege că danezul era îndrăgostit nebuneşte de această femeie, pe punctul de a-l face sclavul ei. Desigur că ea ştia ce influenţă avea asupra acestui biet om cu faţa respingătoare şi-l amăgea, cum se spune, dintr-un deget şi o privire.

În timp ce-şi servea masa, Hansen a încercat să-i pună afectuos braţul în jurul umerilor. Însă ea s-a retras atât de brusc, încât l-a făcut şi pe el să de maşinal înapoi.

— Nu ştiu de ce mă tratezi aşa, a protestat el cam prost dispus, de vreme ce mă iubeşti şi vei deveni curând nevasta mea. Mă respingi mereu şi nu-mi rămâne decât să mă supun capriciilor tale!

— Dar asta este cu totul natural! a replicat în sfârşit prefăcuta, aruncând nefericitului o privire fulgerătoare cu ochii săi negri. Presupun că doreşti să duci la casa ta o soţie ireproşabilă. Mi-ai

jurat solemn asta. Gândeşte-te la cuvântul tău!

În faţa acestor argumente, Hansen şi-a lăsat în jos urechile ca un câine bătut. Această frumoasă tânără îl ţinea în frâu şi ştia să-l facă să simtă biciul. El a aşteptat liniştit şi umil ca ea să termine de mâncat şi să pună alături gamela goală.

— Ei bine! acum povesteşte-mi ce s-a petrecut, a întrebat ea dintr-o dată. Cât timp socoteşte Morgan că va rămâne pe aceste meleaguri? A străbătut deja strâmtoarea Magellan? Ce însemnau acele lovituri de tun pe care le-am auzit din ascunzătoarea mea?

Hansen nu a şovăit un minut ca s-o pună pe prietena sa la curent cu evenimentele. Nu se gândea decât să-i facă pe plac acestei tinere femei pe care o ascundea la bord cu preţul vieţii, căci Morgan nu ştia de glumă în chestiuni de disciplină. Şi pentru el era plăcut să-i descrie cu de-amănuntul cruda dezamăgire pe care o încercaseră căpitanul şi tot echipajul.

Tânăra femeie şi-a întors într-o clipă capul. Hansen nu şi-a dat seama că această o făcea pentru a-şi ascunde bucuria ce-i lumina neagra sa pupilă.

— Este cu putinţă? a exclamat ea, stăpânindu-şi cu greu emoţia. Morgan, marele Morgan, eroul de neînvins, care nu demult i-a sfidat pe toţi duşmanii săi, să bată în retragere!

Şi ea a însoţit această remarcă cu un râs uşor ce se apropia de ironie, însă nu a trezit nici cea mai mică bănuială lui Hansen, care a răspuns totuşi pe un ton morocănos:

— Ce voiai să facă? Nu ne puteam bate cu cincisprezece corăbii. Toate au nişte limite. Păcat! Galionul este pierdut pentru noi. După cum am auzit spunându-se, vom ridica velele spre oceanul Indian, unde nu ne vom plânge de frig. Cât priveşte ce s-a petrecut acolo, am uitat complet. Tot ceea ce ştiu, este că voi fi mulţumit când ne vom reîntoarce în sfârşit pe insula noastră. Nu mă simt acum decât mult compromis că te-am adus la bord. N-am ştiut să rezist rugăminţilor tale. De altfel, nu intră nimeni aici. Aceste depozite sunt încredinţate supravegherii mele personale şi e un lucru care mă linişteşte. Sunt obligat să te las singură pentru moment, însă voi reveni în câteva ore şi voi putea să te informez cu mai multe ştiri privitoare la noua destinaţie a corăbiei.

Hansen a aruncat o privire drăgăstoasă spre frumoasa logodnică, însă a trebuit să se mulţumească cu o rapidă strângere a vârfurilor degetelor sale şi felina creatură a reintrat după perdeaua de pânză de velă, unde el îi aranjase în acel loc o şedere destul de confortabilă.

Când l-a auzit pe Hansen stingând lumina, pipăind cu mâna lui grea ca să deschidă uşa şi s-o închidă apoi cu grijă dinafară de două ori, ea a scăpat un râs batjocoritor de după pânză:

— Nebunule ce eşti! a murmurat ea. Sclav mărginit, care mă asculţi ca un câine ce se gudură, mă faci să mor de râs. Într-adevăr, este prea uşor să joc o comedie şi să umblu cu şiretlicuri cu tine! Cum poţi, slutule, să-ţi imaginezi că mă voi căsători cu tine? Nu-ţi dai seama deloc, bietule neghiob, că nu prietenia ta faţă de mine m-a adus la bordul acestei corăbii, ci ura mortală împotriva lui Morgan!

Corabia cutezanţei

Când Hansen s-a reîntors în baterie, a auzit pe punte un semnal. Era fluieratul pătrunzător şi grăbit al contramaistrului, echivalent cu un ordin: toată lumea pe punte!

Maistrul velier îşi terminase serviciul, care se mărginea la supravegherea greementului de rezervă, şi care-l scutea de participarea la manevrarea pânzelor şi eventual la luptă. Însă curiozitatea l-a atras pe puntea teugei. Se ajunsese deja pe o coastă a insulelor Malvine. Aşa cum spusese Morgan. Acolo, la adăpostul unui promontoriu de stânci mari şi ascuţite, corbia lui Morgan a fost pusă în pană. Pe pasarela de comandă era în picioare cutezătorul şef de piraţi, alături de care se afla credinciosul său Andre, iar în faţa lor se îngrămădea mulţimea piraţilor. A răsunat din nou fluieratul contramaistrului, cerând tăcere. Evident că Morgan voia să se adreseze echipajului.

Toate privirile pline de o curiozitate încordată convergeau spre şef, care dispreţuind frigul, şi-a îndreptat înalta lui statură, sub vânt şi stropii valurilor. Părea că nimic în lume nu putea să-l doboare pe acest om extraordinar.

— Camarazi! a strigat el cu o voce răsunătoare. Aţi văzut voi înşivă că cincisprezece vase de război spaniole ne-au barat intrarea în strâmtoare. Riscul de a le ataca în aceste condiţii era fără nici o umbră de îndoială un sacrificiu cu totul inutil. Am hotărât deci să-mi modific proiectele.

Prin rândurile piraţilor a trecut un uşor murmur. Credeau cu convingere că Morgan avea să le împărtăşească intenţia sa, fie de a se reîntoarce în Antile, după joncţiunea cu celelalte corăbii, fie de a întreprinde o călătorie în Europa ori în India.

Când Morgan a reluat cuvântul, s-a lăsat din nou o tăcere adâncă:

— Camarazi, ştiţi care era scopul nostru. La fiecare şapte ani se încarcă maldăre de aur extras din inepuizabilele mine ale Perului pe o corabie care trebuie să ducă aceste imense bogăţii în Spania. Corăbiile de război spaniole aşteaptă la intrarea în strâmtoarea Magellan, după cum aţi şi văzut, sosirea acestei corăbii încărcată cu aur. În acest moment galionul coboară liniştit pe coastele Perului şi Chili, cu escorta slabă a două corăbii de război. Pe coastele Pacificului, unde porturile sunt întotdeauna uşor de atins, unde nu navighează nici un flibustier, galionul nu

se teme de nici un atac. Ei bine! Camarazi, să lăsăm să ne scape prada cea de colo atât de uşor? Să-i lăsăm pe spanioli, care ne-au provocat cu sfidare şi bătaie de joc, să ajungă până în Spania însoţiţi de cele cincisprezece vase de război, pe această corabie burduşită cu aur? Vreţi ca numele meu să servească drept subiect de batjocură duşmanilor şi să se bucure pe seama lui Morgan, regele mărilor?

Aceste cuvinte au fost urmate de un nou murmur. S-au auzit câteva strigăte izolate:

— Dar, căpitane, noi nu dorim mai mult decât să-i trimitem pe spanioli la toţi dracii!… Însă asta-i cu neputinţă! Nu mai putem să ne gândim la galion şi la aurul său!

Morgan şi-a îndreptat înaltul său corp. Ochii îi străluceau în timp ce arăta cu mâna spre sud.

— Camarazi a rostit el cu o voce puternică ca de tunet. Mai există o rută ce ne duce în Pacific şi care nu trece prin strâmtoarea Magellan. Într-adevăr, această cale este primejdioasă, dar ce are a face? Camarazi, vă voi face să-mi înţelegeţi gândul. Acolo, în marea îngheţată se prelungeşte un promontoriu foarte mult în mare şi este înconjurat de furtuni. Acela-i capul Horn, camarazi, a cărui teroare i-a obsedat pe navigatori. Ei bine! Vă declar, vreau să dublez capul Horn!

Piraţii erau cu toţii marinari căliţi, nişte veterani trecuţi prin toate furtunile şi primejdiile. Făcuseră cu Morgan multe călătorii îndrăzneţe. Însă la aceste cuvinte, şi cei mai viteji s-au simţit cuprinşi de frisoane.

— Să dublăm capul Horn! La asta te gândeşti, căpitane? au exclamat câteva voci. Ar fi mai bine să ne batem de îndată cu cei cincisprezece spanioli! Dublarea temutului cap şi depăşirea capătului extrem al Ţării de Foc este o încercare îndrăzneaţă chiar în cel mai bun sezon şi noi ne găsim în epoca când domnesc furtunile! Dacă ne angajăm mai spre sud, nimeni dintre noi nu va rămâne în viaţă.

Morgan a coborât de pe pasarelă şi a înaintat în mijlocul oamenilor.

— Mă aşteptam la acest răspuns, a spus el cu calm. Această corabie este aprovizionată din abundenţă cu provizii. Am stabilit într-una din aceste insule în care ne găsim un depozit de aprovizionare. În curând alte corăbii de ale noastre, care nu vor întârzia în Antile, decât pentru a-şi repara avariile şi vor veni aici să ne întâlnească. Ei bine! Ascultaţi-mă, camarazi! Nu-l oblig pe nimeni să mă urmeze în această expediţie, pe care unii o

socotesc un marş al morţii. Însă sunt foarte hotărât să o întreprind! De altfel, ea poate să eşueze. Încă nimeni n-a dublat capul Horn în sezon rău. Dar acesta nu-i un motiv ca eu să nu o fac. Însă nu vreau să iau cu mine decât voluntari, dispuşi să mă însoţească, fără rezerve şi păreri de rău, în lupta cu elementele dezlănţuite ale naturii. Să înainteze voluntarii! Cine îl urmează pe căpitanul său la capul Horn?

A urmat o pauză lungă. Nu se auzea decât vântul suflând prin greement, desprinzând gheţurile ce cădeau pe puntea teugei cu clinchete cristaline.

Andre a rupt tăcerea înaintând spre Morgan, căruia i-a prins mâna.

— Căpitane, a spus credinciosul francez. Ştii că ţi-am repetat de mai multe ori că te voi urma şi în infern, dacă trebuie. De altminteri, ceilalţi au declarat şi ei la fel. În ce mă priveşte, eu nu am decât un cuvânt. Am auzit vorbindu-se de capul Horn că acesta este şi mai primejdios decât iadul. Cine ştie? Însă asta mai are vreo importanţă? Merg cu tine. Ai înfăptuit deja atâtea lucruri! Tu eşti destinat să realizezi imposibilul, să dublezi capul Horn în acest anotimp al anului!

Exemplul este molipsitor. Cel al lui Andre a acţionat ca un farmec. Era primul ce se oferea voluntar. Totuşi, unul dintre ei, reprezentând pe cei mai mulţi, a înaintat spre căpitan, care-l fixa cu ochi de vultur pe om.

— Acesta era maistrul de artilerie.

— Căpitane Morgan, a spus el, aş dori să-ţi pun o singură întrebare: de ce vrei să întreprinzi această călătorie în întâmpinarea morţii?

— Crezi totuşi că acesta-i singurul mod de a-mi demonstra temeritatea? a răspuns rece Morgan. Nu. Mi-am dovedit-o deja de multe ori. Dacă risc această lovitură îndrăzneaţă, este doar pentru că încă vizez, camarade, galionul, corabia plină cu aur! Spaniolii nu presupun că aş încerca asemenea riscuri. Dacă vom reuşi, vom ajunge în marele ocean, fără ca nimeni să bănuiască. Şi dacă steaua mea mă va favoriza până la capăt, voi pune mâna pe corabie şi pe comorile ei şi la rândul meu îmi voi bate joc de spanioli, care s-au bucurat prea devreme. Vitejilor, cine va dubla cu mine capul Horn? Cine păstrează încrederea în şeful care va adus atâta onoare şi avantaje?

Toţi şovăitorii au dispărut în faţa acestei chemări. Acest om, un adevărat vrăjitor, poseda o putere de convingere de nerezistat. S-au ridicat mâini din toate părţile şi în acelaşi timp a

izbucnit un strigăt din toate piepturile:

— Te vom urma cu toţii, căpitane, cu toţii! Bazează-te pe noi! Vom merge cu tine în gura infernului, şi dacă nu vom izbuti, cel puţin vom cădea împreună!

Hansen a luat parte la acest cor, însă nu din convingere. El ar fi preferat mai degrabă să rămână în insulele Malvine, în ciuda greutăţilor pe care le-ar fi avut aducând-o în secret pe uscat pe cea pe care o ascundea la bord. Însă era nevoit să facă tot aşa ca ceilalţi. S-a lăturat fără voie la aclamaţiile tunătoare şi la uralele care au izbucnit când Morgan a mulţumit în termeni emoţionanţi credincioşilor săi tovarăşi.

Da, era o adevărată călătorie în întâmpinarea morţii, aceea pe care o întreprindea căpitanul Morgan. Asta depăşea în îndrăzneală tot ceea ce se înfăptuise până atunci. Până în ziua aceea, doar doi navigatori avuseseră noroc să dubleze capul Horn şi aceasta în condiţiile unei perioade bune a anului. Însă acum, în plină iarnă antarctică, păreau să se fi dezlănţuit toţi diavolii infernului în jurul temutului promontoriu. Morgan îşi punea deci norocul în joc în această partidă supremă, cum făcea întotdeauna. Sub protecţia tunurilor întregii flote, spaniolii îl insultaseră cu ironizările lor. Şi fusese nevoit să se retragă din faţa lor. Însă nu avea să păstreze multă vreme în inimă această umilinţă. Avea să le arate orgolioşilor duşmani că, dacă părea să se fi retras, o făcuse mai degrabă ca să nu cadă în cursa lor şi că avea să-i înfrângă şi să-i pedepsească. Fusese un moment tragic, în care cei mai viteji şi mai devotaţi au trăit un moment de dezamăgire, atunci când Morgan dăduse ordin să se sporească velele şi să se pornească spre sud. În ce-l privea pe Hansen, el s-a retras pe furiş şi a alergat la magazie spre protejata lui. A intrat repede, a împins zăvorul pe dinăuntru, însă nu a avut vreme să aprindă felinarul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat perfida cu o voce înăbuşită, de după perdeaua sa. De ce te întorci atât de grăbit şi la o oră neobişnuită?

— Ascultă-mă, a spus Hansen foarte emoţionat. Căpitanul a înnebunit de-a binele. Vrea să dubleze capul Horn. Vom merge într-o clipă cu toţi la fund, asta-i sigur. Marea furioasă şi furtunile ce fac ravagii acolo vor face corabia noastră fărâme. Şi dacă vom scăpa din acel loc, vom fi pulverizaţi de aisbergurile ce plutesc cu carul.

Frumoasa s-a înfiorat uşor, însă nu a spus nimic. Nu s-a clintit. Şi-a muşcat numai până la sânge buzele sale delicate şi a

regretat o clipă că se angajase într-o aventură atât de îngrozitoare. Însă era prea târziu. Nu putea să renunţe la ceea ce făcea şi voia să fie la înălţime primejdiei.

— Poate că nu va reuşi, a răspuns ea după o clipă de gândire. Îşi va încerca mai întâi norocul, dar când se va vedea în faţa unor greutăţi de nedepăşit, se va retrage la timp. În cele din urmă Morgan va înţelege văzând lucrurile de aproape. De ce se grăbeşte să-şi încheie zilele într-o furtună la capul Horn? El s-a exprimat aşa la primul impuls de mânie. Însă îţi spun că nu se va băga de bunăvoie în cazanul diavolului. Va considera că o gândire prudentă este cel mai bun indiciu al curajului.

Hansen s-a simţit liniştit după cele spuse, deoarece, ca întotdeauna, iubita sa avea dreptate. Danezul a părăsit deci magazia cu sufletul mai împăcat ca înainte de a intra şi s-a îndreptat spre baterie, ca să aştepte aici evenimentele.

Corabia pirat alerga cu o viteză de necrezut, cu toate pânzele pe care violenţa vântului permitea catargelor să le ducă.

Spaniolii, ancoraţi la intrarea în strâmtoare, nu puteau să observe corabia lui Morgan, departe în larg. Erau convinşi că şeful piraţilor, în mânia lui neputincioasă, renunţase la partidă. Era o călătorie înfiorătoare, chiar de la început. În dreapta, la o mare distanţă, se conturau vag munţii negri ai Ţării de Foc, acea insulă titanică şi tristă, pe care o locuiau una din rasele cele mai inferioare ca înfăţişare omenească. La sud de acest pământ neospitalier se găseau alte insule temute. Din care cea mai sudică o forma capul Horn.

Aerul devenea din ce în ce mai rece. Pretutindeni în greement atârnau stalactite de gheaţă. Când un val mătura puntea, se întindea o crustă de gheaţă. O parte din echipaj era obligat să spargă cu lovituri de secure această suprafaţă poleită ca o oglindă şi s-o arunce în bucăţi în mare.

Însă asta nu era decât prefaţa acestei îngrozitoare călătorii. Bătrânii lupi de mare de la bord îi făceau să se cutremure pe curajoşii lor cadeţi, afirmând că tot ceea ce văzuseră până atunci nu era decât un joc de copii faţă de încercările din ce în ce mai îngrozitoare ce le erau rezervate.

Începea să se distingă din ce în ce mai clar pe dreapta coasta respingătoare a Ţării de Foc. Ochiul exersat al marinarilor vedea pe alocuri apărând nişte puncte strălucitoare, mai întâi mai mici, apoi mărindu-se tot mai mult. Erau aisbergurile mării polare antarctice, bucăţi mari de gheaţă desprinse din banchize, ce înaintau antrenaţi de violenţa curenţilor. Se vedea de pe acum

că aceştia trebuie să fi invadat toată marea până la capul Horn şi era lesne de înţeles primejdia care, prin brusca lor deplasare sau înceata lor presiune, pândea corăbiile ce încercau să treacă printre ei.

Chipul lui Morgan rămânea nepăsător. În timp ce mateloţii se arătau temători la apropierea de aceşti munţi de gheaţă plutitoare. Încrezător în cunoştinţele sale nautice, el dădea ordine cu o voce limpede şi liniştită, pentru ca timonierul să lovească întotdeauna bara la timp ca să evite coliziuni periculoase.

Nu aveau deocamdată de-a face decât cu blocuri relativ reduse. Acestea pluteau clătinându-se în jurul navei, a cărei construcţie era destul de puternică ca să reziste înaintării lor. Se auzeau clinchete, nişte izbituri, un scrâşnet lung, când chila ei de fier întâlnea jos aceste sloiuri, ca şi brăzdarul plugului ce răstoarnă pământul, aruncându-le irezistibil într-o parte.

Piraţii începeau să creadă, că după cum începuse, aventura nu va fi tragică. Corabia îşi urma cursul de-a dreptul spre sud. Într-adevăr, a trebuit să descrie un mare arc de cerc ca să înconjoare temutul promontoriu, de teamă să nu fie aruncată pe stâncile coastei de furia vântului.

Piraţii erau din ce în ce mai siguri pe măsură ce trecea ziua. Nu apăruseră încă marii aisberguri. Marea era acoperită de o ceaţă uşoară. Nu sufla încă urlătorul vânt al furtunii. Corabia descria fără încetare curbe scurte la cel mai neînsemnat impuls al cârmei pentru a se strecura printre gheţurile plutitoare, ţinându-se în largul primejdioaselor insuliţe ce mărgineau coasta în dreapta.

La prova, la capătul bompresului, stăteau agăţaţi neobosiţi doi dintre piraţii cei mai cu experienţă cu ochii la pândă, semnalând obstacolele.

Deodată, cei doi încercaţi marinari au slobozit un strigăt şi s-au dat involuntar îndărăt. Între ei şi mare se interpuse o masă strălucitoare, înaltă ca un turn, a cărui înfăţişare li se părea supranaturală. Era un aisberg uriaş, spre care corabia alerga cu o iuţeală fulgerătoare. Nu exista nici timp, nici spaţiu ca să se vireze de bord. Încă un minut şi ar fi intrat în coliziune cu înfricoşătorul colos.

Printre gheţari

A fost un moment în care nici unul dintre piraţi nu se gândea că viaţa lor nu valora mai mult cât o para chioară. Din două salturi, Morgan a sărit de pe pasarelă lângă timonier.

— Căpitane, a strigat bătrânul pirat albit în meserie, ce se afla la cârmă, acum începe hora funebră, dansul în fundul abisului!

— Atenţie! a răspuns Morgan cu un mare sânge rece, apucând imediat bara. Rămân aici. Îţi voi înapoia imediat cârma. Pentru moment voi conduce eu. Îmi cunosc drumul!

Ce voia să facă îndrăzneţul căpitan? Corabia mergea drept spre aisberg. Cei mai curajoşi din echipaj aflaţi pe punte şi-au întors capetele, preferând să nu vadă izbitura de care se temeau. Nici nu era de gândit să se salveze cu bărcile. Nici o ambarcaţie n-ar fi putut rezista la această mare mereu înfuriată. Dacă vasul atingea aisbergul cu viteza aceea totul era pierdut!

Şi această ciocnire nu putea fi evitată. Însă în momentul când Morgan s-a repezit din susul dunetei, privirea lui întrevăzuse un lucru în această enormă masă de gheaţă, ce părea să fie o despicătură.

Aisbergul se spărsese spontan pe la mijloc, sau în realitate se compunea din două blocuri apropiate plutind împreună? Morgan nu se gândise la asta, nici măcar nu se întrebase, însă văzuse în acea fisură o posibilă cale de trecere.

Piraţii nu puteau să-şi creadă ochilor când s-au pomenit între cei doi pereţi gigantici, o operă a naturii de parcă ar fi fost croită de o mână omenească. Avea reflexe de un alb albăstrui şi prezenta fenomenul surprinzător de a proiecta o anumită lumină la căderea nopţii. Încadrată între cele două mase uriaşe, corabia înainta dusă de un curent destul de rapid. Velele căzuseră fleşcăite în lungul catargelor şi vântul nu mai sufla în acest fel de culoar, unde nu pătrundea. Care era lungimea canalului? Era cu neputinţă să-ţi dai seama. Însă părea să se îngusteze şi acest amănunt nu i-a scăpat privirii de şoim a lui Morgan.

— Luaţi căngile cele lungi, a strigat Morgan oamenilor săi. Corabia a intrat, dar nu mai ascultă de cârmă. Ţineţi la distanţă aceşti pereţi de gheaţă, de care s-ar zdrobi.

Piraţii înţelegeau prea bine situaţia, ca să nu li se spună de două ori. Materialele corăbiei dispuneau de un număr mare din aceste căngi lungi prevăzute cu vârfuri de fier numite căngi,

deosebit de solide şi bune de folosit pe meleagurile stânjenite de gheţuri. Mateloţii au apucat aceste prăjini cu mâinile înţepenite şi învineţite de frig. Au împins colţii în pereţii aisbergurilor ca să-i îndepărteze de navă. Îndeosebi în partea îngustă a canalului, în care se intrase acum. Tot echipajul lucra la aceasta cu o energie sălbatică. Un spectator oarecare ar fi fost emoţionat să vadă tăcutul zel cu care aceşti oameni respingeau moartea.

Morgan a părăsit cârma şi a alergat la bompres ca să vadă dacă nu se putea termina mai devreme străbaterea banchizei.

Dar vai! Încă mai era! La dreapta şi la stânga se ridicau mereu neînduplecaţi aceşti pereţi albi cu reflexe albăstrui. Deodată Morgan s-a simţit atins la braţ. Era bătrânul Andre, care s-a apropiat cu un aer preocupat.

— Priveşte, căpitane, a zis el arătând cu nelinişte canalul din faţa lui. Ce facem nu are efect în continuare şi fără îndoială ai remarcat şi tu asta. Cei doi aisbergi par că se apropie pe nesimţite unul de altul.

Piraţii observaseră şi ei noua primejdie. Câte unii aruncau strigăte de alarmă. Însă era cu totul de prisos să i se atragă atenţia lui Morgan. El constatase asta încă de la început. Pe măsură ce se pătrundea mai departe în culoarul dintre cei doi gheţari, acesta se îngusta. Se redusese la mai mult de jumătate şi dacă apropierea dintre cei doi pereţi giganţi mai continua, corabia s-ar fi simţit prinsă ca într-o menghină.

Flancurile frumosului bastiment, liniile sale fine, construcţia lui destul de robustă se frecau deja de zidurile de gheaţă.

— Ne vom scufunda! au strigat câteva voci. Corabia va fi zdrobită între aceşti pereţi, ca o nucă între două pietre. Căpitane, totul este pierdut! Vom fi striviţi. Nu este nici o salvare!

Morgan şi-a încrucişat braţele pe piept. Devenise la rândul său neputincios, acest om îndrăzneţ şi prudent, care avusese mereu până atunci soluţii. El auzea deja un scrâşnet prelungit, apoi nişte trosnete înfiorătoare. Cei doi aisbergi gigantici începeau să strângă flancurile corăbiei.

Andre s-a lipit speriat de cel pe care-l onora ca pe un semizeu şi-l iubea ca pe copilul său.

— S-a terminat, totul s-a terminat! a strigat el. Căpitane, ne vom scufunda! Vom muri împreună!

Şi menghina îi strângea în apăsarea ei mortală. Bordajele corăbiei gemeau şi trosneau din toate încheieturile. Chiar şi scândurile de pe puntea teugei începeau să se ridice. Trebuia totuşi ca Morgan şi tovarăşii săi să-şi găsească aici un sfârşit

mizerabil? Marele şef al piraţilor avea să-şi termine în mod obscur cariera de erou în gheţurile capului Horn?…

Acesta era adevărul. Totul urma să zboare în bucăţi, când deodată cele două mase de gheaţă s-au oprit subit.

Fericitul lui noroc, care-l servise miraculos de atâtea ori, i-a venit încă o dată în ajutor. Cele două aisberguri s-au îndepărtat unul de altul, ca împinse de o fantomă. Canalul li s-a lărgit în faţa ochilor şi în inimile vitejilor a revenit speranţa.

Cu un mare efort al căngilor şi prăjinilor cu vârf de fier ei i-au respins şi acum corabia era mai liberă în mijlocul canalului. Se distingea din ce mai mult puternicul răsunet al valurilor ce se năpusteau cu vuiet asupra banchizelor. Curând aveau să ajungă de cealaltă parte a canalului.

— Bravo, vouă, curajoşilor! a strigat Morgan piraţilor epuizaţi şi pe jumătate paralizaţi de frig. Am ieşit din această închisoare. Iată-ne din nou în marea liberă. Corabia noastră a rezistat acestei probe formidabile!

Şi într-adevăr, câteva minute mai târziu corabia a ieşit din strâmta trecătoare în care fusese strânsă şi a reintrat în marea deschisă. Nu se mai vedeau mulţi gheţari plutitori, însă erau ameninţaţi de o altă primejdie nu mai puţin de temut.

În timp ce corabia trecea prin periculosul canal, sporise considerabil violenţa vântului. Poate că puternica lui stârnire trebuia pusă pe seama apropierii celor doi aisbergi.

Însă nu era numai un vânt mare. Era o adevărată furtună ce se dezlănţuia, o furtună pa care nu părea s-o fi văzut vreodată piraţii în viaţa lor. Pe lângă frigul de gheaţă, izbucnise şi acest uragan înspăimântător. Pe cerul de culoarea pucioasei se încrucişau fulgere strălucitoare, ce brăzdau în diferite feluri întunericul, urmate de rostogolirea înfundată a unui tunet ciudat de sacadat.

— Strângeţi toate velele! a strigat Morgan cu o voce ce domina vuietul cestui uragan iernatic. Să nu ne culcăm pe o ureche. Strângeţi tot!… Repede, repede!

Însă era nevoie de un exemplu. Oamenii, înţepeniţi, extenuaţi, zăpăciţi, păreau să nu audă nimic. Morgan nu a şovăit să înceapă primul treaba ca să-i stimuleze pe ceilalţi la noi eforturi. El şi-a tras sabia şi strigând „Înainte!” ca şi cum ar porni la atac, s-a căţărat pe greementul acoperit de gheaţă şi vitejii săi s-au repezit să-l urmeze. Velele erau ca scrobite de chiciură. Pânza îngheţată rănea mâinilor mateloţilor congestionate de frig. Însă exemplul căpitanului i-a făcut să recapete gust de viaţă şi şi-au

regăsit puterile pentru a se apăra. Cu o iuţeală febrilă, ei au ridicat totuşi velele. Şi chiar la timp, căci s-a abătut o nouă rafală de vânt cu o viteză fantastică, care a luat nava pieziş şi a înclinat-o într-o parte. Atât de mult, încât capătul vergilor au atins valurile înspumate. Însă manevra fusese făcută. Ascultând de o îndemânatică lovitură de bară, mândra corabie s-a redresat, trainică şi supusă. Nu purta decât vela de furtună de la bompres.

Bătrânul Andre a revenit lângă şef.

— Am scăpat de gheţar, a spus el, însă cred că nu suntem la capătul greutăţilor şi că adevărata primejdie abia acum începe. Potrivit tuturor aparenţelor, vom trece printr-un asemenea uragan cum nu s-a văzut niciodată pe aceste meleaguri.

— Ştiu, a răspuns Morgan, însă nu-mi bat capul cu el. Este zadarnic să ne amăgim cu vorbe şi să ne pierdem timpul cu discuţii de prisos. Da, suntem în faţa unui uragan îngrozitor, cum nu se petrec decât în aceste regiuni, însă vom vedea atunci cine va învinge, frumoasa mea corabie şi viteazul său echipaj, sau toate forţele naturii, întrunite.

Înfricoşătoarea furtună ce bântuia trebuia să aibă cel puţin avantajul de a respinge gheţurile plutitoare spre regiunile polare. Într-adevăr, vântul sufla mereu din nord, însă dacă se schimba subit, ceea ce nu-i rar în acest zbucium şi s-ar schimba din sud, el ar împinge înaintea lui gheţurile şi atunci primejdia, deja înspăimântătoare, s-ar însuti. Piraţii se aşteptau să petreacă o noapte înfricoşătoare, poate ultima. Erau gata la toate, ca şi cum şi-ar fi pierdut speranţa. Totuşi, aveau privirile mereu aţintite înspre Morgan, a cărui bravură sublimă şi de neînfrânt îi entuziasma şi voiau, ca şi el, să sfideze şi să înfrângă moartea.

Uraganul se înteţea cu o furie pe care pana nu o poate descrie. La lumina orbitoare a fulgerelor se vedea acum la nord temutul cap Horn. Însă era departe de a fi dublat. Rămăseseră încă de străbătut locurile cele mai primejdioase.

— O noapte grea, o noapte foarte grea, a repetat bătrânul Andre reîntorcându-se dintr-un rond. Nu avem decât o pânză de furtună la bompres şi asta este aproape nimic. Cred că ne va fi foarte greu să scăpăm din asta.

Bătrânul lup de mare nu se înşela prea des în previziunile sale. Şi aproape imediat evenimentele au părut să-i dea dreptate. Într-adevăr, o nou pericol ameninţa, mult mai de temut decât traversarea banchizei, şi anume, zdrobirea şi moartea fără scăpare, de stâncile capului Horn. Mai primejdios decât furtuna, atunci când cerul şi marea păreau să se fi întors cu susul în jos.

Calmul se mai restabilise, în văzduh cel puţin, căci valurile furibunde aruncau încă nori de spumă şi nu se potoleau.

Însă acestui calm perfid, deocamdată în spaţiile înalte, piraţii îi cunoşteau toate semnificaţiile. El anunţa o schimbare a direcţiei vântului şi această inversare nu putea decât să le fie fatală.

Curând, un urlet şi un vâjâit, la început îndepărtat, a sporit crescând, venind din sud. S-ar fi zis că zbura o legiune de diavoli dezlănţuiţi. După ce a executat o mişcare circulară, uraganul şi-a reînceput asaltul.

— De această dată s-a terminat cu totul, a murmurat bătrânul Andre. Uraganul ne va aduce din nou nenorociţii de aisbergi, care ne vor împinge spre nord şi ne vom zdrobi de stânci. Mormântul nostru va fi capul Horn!

Morgan a rămas tăcut. Pe chipul său era imprimată o profundă gravitate, însă nepăsător, nu trăda nici o teamă, cu toate că suferea să-i vadă pe bravii săi marinari atât de grav ameninţaţi. Însă nu părea să-şi fi pierdut speranţa, deşi nava era antrenată mai violent ca niciodată spre nord.

La ce îi puteau servi într-o asemenea împrejurare extremă cunoştinţele nautice cele mai desăvârşite, inteligenţa cea mai vie, perspicacitatea fără cusur? Toată îndemânarea, toată ştiinţa omenească se simţeau cuprinse de neputinţă. Ce putea face Morgan în această luptă inegală a voinţei omeneşti cu forţele coalizate ale naturii?

A fost smulsă ultimul capăt de velă. Ea însoţea uraganul în opera sa şi nava era împinsă şi mai repede spre distrugere.

Dar iată că reapăreau gheţurile plutitoare, nu numai sub forma de aisbergi, adevăraţi munţi, ci şi în blocuri mari desprinse, ce se îngrămădeau fără număr în flancurile corăbiei, şi sub enorma lor presiune, o împingeau din ce în ce mai spre nord, spre stâncile ameninţătoare al capului Horn. Toţi marinarii ştiau că o corabie împinsă spre această parte era cu desăvârşire pierdută, fără urmă. Nici un singur om din echipaj n-ar fi putut ajunge la insulă. Vârful capului era, ca să spunem aşa, fortificat de mii de stânci ciopârţite în dinţi şi în ace, care chiar pe timp liniştit nu depăşeau decât cu câteva picioare suprafaţa apei. Era un cimitir al marinarilor pregătit de natură, locul sinistru în care, potrivit tuturor probabilităţilor, aveau să se scufunde şi să moară Morgan şi oamenii săi.

Sub biciul uraganului, corabia alerga ameţitor de repede spre ciocnirea supremă, spre înecarea finală.

Maistrul velier, în nebunia sa se refugieze la misterioasa lui

logodnică, care zilnic se îngrijora de existenţa corăbiei. Ea îl aştepta cu o teamă înfrigurată. Zdruncinăturile corăbiei, când se înclina pe o parte şi revenea apoi brusc, o proiectau afară din ascunzişul de pânză şi o sileau să se apuce de obiectele mai mult sau mai puţin fixate pe care le putea găsi sub mână.

— Ce se petrece totuşi? l-a întrebat ea cu promptitudine pe Hansen. Corabia este într-adevăr în primejdie?

— În cea mai mare primejdie. Chiar şi Morgan n-ar şti să ne salveze, a răspuns omul cu o voce pe care o sugruma spaima. Mergem drept spre stâncile ascuţite ale capului Horn, unde vom fi făcuţi ţăndări.

Femeia şi-a încleştat pumnii gingaşi şi şi-a muşcat pumnii până la sânge.

Nu voia să moară. Ea uneltise de mult împotriva lui Morgan şi a puterii sale. Însă nu voia să plătească asta cu viaţa.

— Vom vedea, Hansen! Lucrurile n-au ajuns încă până acolo! Spune-mi ce şanse am de scăpare. Nu-mi lua orice speranţă! Vreau să cred până în ultimul minut în salvare.

Maistrul velier nu mai asculta nimic. Îşi pierduse cu totul capul. Şi în momentul în care corabia s-a aplecat puternic pe o parte, a strigat că nava se scufundă.

— Cu atât mai rău! a strigat femeia, pe care spaima nu-i slăbea energia. Nu mai suport să mă mai încui! Dacă se scufundă corabia, nu vreau să mă găsesc închisă aici şi să fiu târâtă în mod mizerabil în adânc, fără să pot face o mişcare ca să mă salvez.

Danezul nu a răspuns decât printr-un semn de consimţire şi s-a întors grăbit la bateria goală, de unde a urcat pe punte pe singura scară ce ducea într-acolo. Femeia pe care o ascunsese până atunci cu atâta grijă a ieşit după el.

Sus pe punte totul era dat peste cap. Scândurile acoperite de gheaţă sunau sub paşii grăbiţi ai piraţilor, ce alergau dintr-un loc într-altul al teugei, fără să ştie măcar pentru ce o fac. Corabia se clătina îngrozitor. Marea răscolită sub suflarea rafalelor îi arunca dintr-un bord într-altul şi orice alt bastiment mai puţin echilibrat ar fi fost dat peste cap de vreo douăzeci de ori.

La lumina fulgerelor ce străbăteau cerul apăreau, în contururi bruşte şi fantastice, siluetele din ce în ce mai apropiate ale fioroaselor stânci, printre care alergau ca nişte şerpi valurile clocotitoare şi spumoase, aruncate de pereţii lor scobiţi.

Întreg echipajul era pe punte. Mateloţii se apucaseră de greement. Mulţi din ei erau chiar legaţi cu parâme, ca să nu fie

smulşi de valurile ce măturau vasul de la un capăt la altul.

Morgan era la postul său pe dunetă, neclintit. Ţinea în mână o hartă marină pe care a consultat-o dintr-o privire, când deodată un fulger l-a luminat cu trecătoarea şi palida sa strălucire.

Îndârjit, căpitanul frământa în gând un plan care putea să fie o soluţie de salvare. Ştia că înainte de a ajunge la brâul de stânci trecea peste un fund puţin adânc, după cum indica limpede vechea hartă olandeză.

— Camarazi! a strigat deodată cu o voce tunătoare. Camarazi, daţi drumul ancorei principale! Aici la fund unde ne găsim! Aruncaţi repede ancora mare! Haide, băieţi!

Într-adevăr, aceasta era o şansă de salvare. Corabia lui Morgan poseda o ancoră de o greutate enormă, aşa spusa ancora îndurării, prinsă de macara cu un lanţ puternic. Dacă ancora se prindea de fund, şi dacă lanţul ţinea bine, nava putea să reziste asaltului combinat al valurilor, vântului şi gheţurilor, evitând eşuarea pe recifuri, în aşteptarea unei acalmii.

Ordinul lui Morgan a fost executat imediat. Piraţii au alergat la pupa corăbiei, unde atârna în exterior marea ancoră numită a îndurării, pentru că nu se foloseşte decât în momente supreme. Aceasta avea să-şi merite numele? Spre cabestan s-au îndreptat vreo şaizeci de braţe voinice. Însă de-abia începuse manevra, când din grupul celor ce lucrau a pornit un strigăt de furie şi descurajare.

— Căpitane, ancora nu ascultă! Şocul gheţarului i-a deranjat locul, una din gheare este răsucită în lanţ şi împiedică ancora să se clintească din loc. Iată încă o speranţă pierdută!

Între viaţă şi moarte

De-abia surprinse acest ultime cuvinte, că Morgan a coborât în toată graba de pe pasarelă şi a alergat în mijlocul oamenilor săi descurajaţi. El s-a aplecat peste bastingaj şi a văzut clar că o ureche a ancorei era într-adevăr prinsă într-o buclă a lanţului ţinut de macara.

Trebuia de luat o hotărâre imediată! Primejdia devenea din ce în ce mai presantă. Cea mai mică întârziere putea fi fatală.

Dacă ancora nu cădea în aşa fel încât să se prindă puternic de fund. Corabia avea să fie irezistibil dusă şi în câteva clipe aruncată pe recifuri, ceea ce însemna distrugerea acesteia.

— Cine dintre voi poate să desprindă ancora? a întrebat el cu o voce hotărâtă. Cine are curajul să coboare acolo şi s-o descurce din lanţ? Haide! Cine vorbeşte?

Însă nimeni nu scotea un cuvânt. Mateloţii aruncau spre ancoră priviri disperate, dându-şi seama că era cu totul imposibil de coborât acolo. Morgan părea să aştepte în linişte. Nu şi-a reînnoit întrebarea, şi Andre a crezut că marele căpitan, ca şi oamenii săi, renunţau la această ultimă speranţă de salvare. Însă eroul nu se dezminţea pe el însuşi.

El a apucat capătul unei parâme ce zăcea pe punte, înţepenită de ger.

— Andre, a strigat cu voce tunătoare, dominând vuietul uraganului, fixează lanţul de crestătura de oprire, ca să nu cadă brusc ancora înainte de a termina eu. Am să cobor s-o desprind.

— Nu, nu, căpitane, a protestat Andre din toate puterile. Te vei face zob înainte de a o atinge. Rămâi cu noi! Întrucât nu se poate altfel, ne vom scufunda cu toţii în acelaşi timp!

— Fă ce ţi-am spus, a poruncit autoritar Morgan. Am să mă leg de lanţ, ca să nu fiu smuls şi am să ajung în felul acesta la ancoră. Haide, atenţie! De îndată ce ancora se va prinde de fund, cu greutatea sa colosală şi a enormului să lanţ, vom putea să sfidăm uraganul şi vom fi salvaţi.

Piraţii se cutremurau în faţa curajului şefului lor. Solid amarat de parâmă, el s-a lăsat să alunece peste bastingaj până la nara ancorei prin care trecea puternicul lanţ. Valurile se năpusteau peste Morgan cu bubuit de tunet. Însă acestea nu puteau să-l antreneze în larg, căci se legase de lanţ, prins de două parâme care-l strângeau pe sub braţe şi în jurul şoldurilor. A alunecat de-

a lungul lanţului, sprijinindu-se de el fără a-i fi stânjenite mişcările. Era înspăimântător de văzut cum Morgan cobora încet pe acest lanţ lung, verigă după verigă, până la ancoră, pe care spera, datorită forţei lui uriaşe, s-o poată degaja din nodul de fier ce o imobiliza.

Şeful a dispărut cu totul de mai multe ori sub spumă şi valuri, în mijlocul unor sloiuri de gheaţă ce-l ameninţau să-l zdrobească de coca navei. Însă înainta mereu şi acum era observat printre goluri călare pe ancoră, când asupra lui s-a rostogolit deodată, acoperindu-l un talaz copleşitor.

Clipa era solemnă: acolo, la câteva cabluri, stâncile îşi aşteptau prada. Însă dacă Morgan desprindea ancora, totul era salvat.

Între timp, perfida femeie, pe care maistrul velier o socotea în mod naiv drept logodnica lui, această duşmancă infernală a lui Morgan, aştepta. Ascunsă într-un colţ din întrepunţi, ea văzuse totul printr-un hublou. Ştia că Morgan era legat cu parâme de lanţ şi că acest lanţ pus de Andre pe o piedică, un fel de crestătură, nu putea deocamdată, să se desprindă şi să lase ancora să cadă.

Trăsăturile sinistrei frumuseţi s-au contractat într-un surâs diabolic.

— Vai! Dacă ancora se prinde de fund, vom fi salvaţi! şi-a spus ea rânjind. Şi Morgan se va desprinde de ea!... Asta-i neîndoielnic, însă am să-i dau o lovitură de moarte. Ancora nu se va prăbuşi singură. Deoarece Morgan este solid legat de aceasta, va fi păcat să se separe de ea şi cu mult mai bine ar fi să se ducă în adânc împreună cu ancora. La treabă deci şi voi face ceea ce trebuie de făcut!

Nici un pirat nu a observat-o pe odioasa ticăloasă, ale cărei priviri erau aţintiţi cu ură spre căpitan şi spre strădaniile lui de a eliberare a ancorei. Diabolica fiinţă a înaintat pe punte, mlădioasă şi tăcută, pe patru labe, până la opritoarea ce reţinea lanţul şi l-a scos pe acesta cu îndemânare.

Odată treaba făcută, s-a întors cu aceleaşi mişcări de felină, tăcută, la ascunzătoarea din spatele hubloului.

— Nu cred că am fost observată, şi-a spus ea cu un nou rânjet. Acum, mă îndoiesc că Morgan va reuşi să se detaşeze de ancoră, enorma greutate antrenându-l în adânc şi niciodată nu va fi văzut. Pe şleau vorbind, nu ştiu dacă voi reuşi aici să-mi salvez viaţa, însă nu voi muri fără a avea satisfacţia de a-l nimici pe omul pe care-l urăsc atât!

Morgan a prins cu ambele mâini bucla care menţinea anevoie de macara ancora de îndurare. Cu o bruscă smucitură şi un efort nemaipomenit, el a ridicat lanţul şi l-a făcut să treacă prin urechea ce se sprijinea pe proeminenţele ce-l reţineau. Îşi înfăptuise treaba de Titan. Ancora era liberă!

Însă ce însemna asta! Ultima verigă nu depăşise extremitatea ciocului ancorei, pe care piraţii au văzut-o dispărând în adânc, antrenând cu un scrâşnet înfricoşător greul lanţ şi cu el pe Morgan, prins de acesta cu parâme.

Piraţii au scos urlete de durere şi de teamă.

— Opritoarea de la roată! S-a desprins!… lanţul s-a lăsat în jos!…

— Nu, nu! a protestat Andre ieşit din fire. L-am fixat eu însumi… Dumnezeule mare! Căpitanul este pierdut!

În aceeaşi clipă s-a resimţit o scuturătură violentă, Corabia s-a oprit din cursa sa năvalnică spre nord. Însă Morgan, scufundat în adânc, pierea suspendat de lanţ, victimă a eroicului său devotament!

— Căpitanul nu mai este! L-am pierdut pe căpitanul nostru! a strigat credinciosul Andre într-o disperare înduioşătoare.

Şi întreg echipajul i se adăuga ca un ecou.

Neputincios să supravieţuiască căpitanului, copilul şi zeul său, bătrânul pilot s-a repezit spre mare.

Deodată piraţii au slobozit din nou strigăte, însă pe un ton cu totul diferit. Era o revărsare frenetică de bucurie. Au observat pe creasta spumoasă a valurilor, în dreptul unde se scufundase lanţul ancorei, puternic întins, o formă umană ce se crampona de acesta, căţărându-se cu puterea unui atlet şi agilitatea unui gimnast.

— Căpitanul! Căpitanul Morgan! Căpitanul nostru n-a murit!… El este! Ura! Trăiască Morgan!

Într-adevăr, se realizase neprevăzutul, nesperatul şi imposibilul! Antrenat în abisul apelor, căpitanul nu-şi pierduse sângele rece. Se aflase chiar lângă moarte! Îşi dăduse îndată seama că frigul şi sufocarea îl vor face să-şi piardă cunoştinţa, şi apucând parâmele ce-l legau de lanţ, le-a rupt cu un efort suprem şi de nerezistat.

Din clipa aceea era salvat. Fiind un înotător îndemânatic şi puternic, se putuse căţăra de-a lungul lanţului. I s-au întins în mare grabă câteva parâme şi s-a prins de una. Piraţii au tras şi l-au ridicat la bord. A izbucnit un tunet de aplauze furtunoase, o explozie de bucurie, care a vibrat multă vreme în văzduh, dincolo

de elementele dezlănţuite ale naturii. Morgan era sănătos şi teafăr pe puntea corăbiei sale, pentru care îşi pusese în primejdie existenţa, scăpând-o de distrugere.

Mulţumind cu un gest oamenilor săi, tânărul s-a întors spre cel în care îşi pusese toată încrederea şi i-a spus cu gravitate:

— Andre, ai uitat ce ţi-am ordonat! De ce n-ai asigurat lanţul în opritoare?

— Iartă-mă, căpitane, am făcut-o, a replicat bătrânul servitor foarte emoţionat. Mă cunoşti, ştii dacă sunt sincer! Am fixat eu însumi lanţul în crestătură. Trebuie să-l fi ridicat cineva. Însă cine poate fi vinovatul?

Atunci s-a auzit vocea unui pirat:

— Cineva s-a atins de cârlig, a declarat el. Am privit din întâmplare în partea aceea şi la lumina unui fulger am observat un matelot culcat pe labe, foarte aproape de cabestan şi de lanţ. N-a rămas acolo mult timp, a dispărut între două fulgere. Am vrut să te anunţ, căpitane, dar intraseşi de-acum în adânc şi nu m-am gândit decât la nenorocirea ta.

Morgan a alergat la troliul cabestanului unde era cârligul destinat să oprească lanţul. Bolta cerească mai era încă brăzdată de fulgere. Privirea pătrunzătoare a lui Morgan a studiat împrejurimile. N-a observat nimic decât mica uşă de la scara întrepunţii, care era deschisă şi bătută de vânt. Acest amănunt pe un asemenea timp i s-a părut suspect. Fără să spună ceva, s-a repezit pe scară.

O clipă după aceea, dintre punţi s-a auzit un strigăt ascuţit.

La acest ţipăt, piraţii au alergat şi ei într-acolo. Mare le-a fost mirarea când l-au observat pe căpitanul lor, care urca treptele târând după el o femeie deghizată în marinar. El a tras-o pe punte, şi la lumina fulgerelor ce străbăteau cerul, oamenii lui Morgan au văzut o fiinţă demonic de frumoasă, care se zbătea să scape din mâinile de oţel al şefului lor.

— Căpitane! a strigat Andre uluit, am orbul găinilor, asta nu-i o femeie pe care o cunosc?

— Chiar cred că ai cunoscut-o! a răspuns Morgan cu voce sonoră. Acum înţeleg, nimic nu este mai clar, de ce lanţul n-a rămas pe opritoarea lui. Această femeie pe care o ţin este Isabella Andrade, care deja o dată, dacă nu de două ori, a atentat la viaţa mea, tu îţi aminteşti. Vai! Trebuie să ştiu cum s-a strecurat acest demon la bordul corăbiei mele!

Piraţii au răcnit auzind de trădare.

— Printre noi se află un trădător! Un trădător care a introdus

pe bord pe această femeie.

— Opreşte-te! Opreşte-te! a ordonat deodată Andre, alergând după un om. Ei! Camarade, ce faci?

Bătrânul se adresa astfel unui om, palid de moarte, ce se îndepărta în fugă de ceilalţi spre bastingaj. Acesta era maistrul velier. El văzuse şi auzise tot ce se petrecuse. Îl cuprinsese remuşcarea, în acelaşi timp cu teama de pedeapsa pentru fapta sa. Înainte ca Andre să-l fi putut împiedica, încălecase deja bastingajul şi se aruncase în valuri, unde a dispărut. Un bărbat nefericit păcălit de o prostească şi criminală dragoste, care-l făcuse să trădeze cele mai sacre datorii.

— Căpitane, a strigat bătrânul Andre, acesta-i maistrul velier. N-a avut conştiinţa curată. El a ascuns-o pe această femeie la bord. Trebuie să se facă dreptate. Acum este rândul acestei mizerabile să dea socoteală pentru nelegiuirea ei, căci ea este aceea care a desfăcut lanţul, ca să te ucidă!

O sută de mâini s-au întins s-o apuce pe Isabella.

Când Morgan i-a dat drumul pentru o clipă prizonierei, ca să se interpună între ea şi oamenii gata s-o decimeze, aceasta s-a aruncat asupra lui ca o tigroaică, cu un pumnal în mână. Piraţii s-au grăbit să sară în ajutorul lui Morgan, care s-a ferit la iuţeală de lovitura ei. Însă în graba lor, mateloţii cei mai apropiaţi de ticăloasă au alunecat pe puntea acoperită de polei şi camarazii lor, porniţi după ei, s-au răsturnat. În confuzia ce a urmat, frumoasa Isabella Andrade, înnebunită, l-a urmat pe bietul Hansen, pe care-l făcuse victima sa. Ea a sărit peste bord şi au înghiţit-o valurile înspumate, fără să lase după ea cea mai mică urmă.

Se putea spune că odată cu moartea maistrului velier şi a demonicii femei pe care el o introduse la bord, furiile dezlănţuite împotriva corăbiei lui Morgan se mai potoliseră. Furtuna încă mai urla şi marea spumega mânioasă. Însă fulgerele orbitoare se stingeau şi bubuitul tunetului devenea din ce în ce mai îndepărtat. Curând chiar şi vântul a încetat să urle şi marea se calma. Inimile piraţilor se umpleau cu un nou curaj, Ei se străduiau cu înflăcărare să scape corabia atât de crud încercată, de cuirasa sa de gheaţă, să repare greementul sfâşiat şi parâmele rupte, să desfăşoare velele îngheţate de ger.

Abia atunci au înţeles exact cât de aproape fuseseră de moarte, observând la mai puţin de o milă spre nord silueta întunecată şi de neabordat a stâncilor capului Horn.

S-a ridicat ancora de îndurare, care-şi făcuse treaba mai mult

decât era nevoie.

Corabia asculta din nou de cârmă. Fără îndoială, aici se aflau încă valuri mai puţin înalte, câteva sloiuri de gheaţă plutitoare, însă marea primejdie trecuse. Morgan luase cârma. El a îndreptat cu o mână fermă corabia, care a pornit rapid spre vest. Curând capul Horn a fost complet dublat. Morgan a pus capul spre nord. Se urca pe coasta occidentală a Americii de Sud, în întâmpinarea corăbiei încărcată cu aur!

Şi această corabie purtătoare de comori, acest galion atât de dorit, a fost semnalat în sfârşit, escortat numai de două corăbii de război spaniole. Depăşiseră de-acum coastele chiliene şi nu mai erau departe de strâmtoarea Magellan, pe care piraţii o lăsau în urma lor.

La bordul corăbiilor spaniole domnea bucuria, deoarece primiseră deja vestea că cincisprezece vase ale naţiunii lor barau intrarea orientală a strâmtorii.

Deodată la bordul navei lor a răsunat strigătul marinarului de veghe: „O velă la vedere!” Marinarii au privit cu mirare, însă fără îngrijorare, crezând că era una din marile corăbii de la Buenos Aires care venea în întâmpinarea lor.

Cu siguranţă că cea care venea spre ei, cu toate velele şi cu o iuţeală rară, era o navă frumoasă şi impunătoare. Însă aceasta nu purta nici un pavilion şi spaniolii nu puteau să-şi explice cum o corabie de a lor, căci nu putea să fie nicidecum alta, nu arbora drapelul naţional.

Deodată, spre vârful catargului mare s-a ridicat rapid o mică sferă închisă la culoare şi spaniolii au scos un strigăt de groază când au văzut desfăşurându-se în vânt pavilionul bine cunoscut şi atât de temut, pe care se desena pe un fond negru un cap de mort alb, înfricoşătorul simbol al deşertăciunii puterii şi comorilor lor.

— Acesta-i Morgan! Acesta-i piratul Morgan! s-a strigat cu spaimă din toate părţile. Trebuie să-l fi adus până aici chiar diavolul în persoană!

Pe cele două corăbii de escortă s-a pregătit în grabă rezistenţa, însă fără încredere, cu o stare de spirit în care se simţea dinainte incapacitatea de a lupta cu energia ce oferă salvarea şi victoria. Morgan a sosit ca un trăsnet. Drept, fără a şovăi, el s-a interpus între cele două corăbii spaniole şi a deschis de la fiecare bord un foc îngrozitor, care a deteriorat puternic cele două nave. Spaniolii au răspuns, însă în pripă, fără a avea vreme să ochească şi prin urmare, fără nici un efect semnificativ.

Şi când din saborzii piraţilor a pornit o a doua dublă salvă, cele două corăbii au virat de bord şi s-au îndepărtat cu toate velele ridicate, părăsind galionul greu încărcat cu aur.

Echipajul acestuia din urmă nu se gândea defel la rezistenţă. Căpitanul marelui transport nu putea face ceea ce nu făcuseră cele două escorte. A arborat drapelul alb şi s-a predat regelui mărilor.

Astfel, Morgan înfăptuia cu succes un înălţător eveniment naval, cel mai uimitor, pe care nu-l realizase nimeni, dublase capul Horn în plin uragan.

Şi era recompensat pentru îndrăzneală şi talent cu cea mai bogată captură pe care o cucerise.

Piraţii nu se săturau să contemple imensa comoară din Peru căzută în puterea lor, după atât de lungi şi emoţionante peripeţii, în care s-au găsit destul de des la capătul dezamăgirilor şi faţă în faţă cu moartea.

Uitând de ostenelile lor, nepăsători faţă de suferinţele şi spaimele trecutului, s-au aruncat în vântul Pacificului, asurzind pe şeful lor cu strigătul de triumf:

— Trăiască căpitanul Morgan, eroul învingător al capului Horn! Trăiască Morgan, neînvinsul rege al mărilor!

Cuprins

PE FURTUNĂ LA CAPUL HORN